

ברכיכו

פרשת ראה תשכ"ז

גליון מס
222

// כריות של אלול

זמן שתהיה לך בקיאות עצומה איך לא ליפול בדעתך אפילו כשאתה חוזר חזרה, להתחזק בכל מיני מצבים שונים שיעברו עליך.

"אני לדודי" - זה הבקי ברצוא, אני תמיד מתקדם ורץ אל דודי - הקדוש ברוך הוא. ומצד שני, גם אם אני מרגיש מרחק ונדחה מהקדושה, אני צריך לזכר "דודי לי" הקדוש ברוך הוא כבכול מחפש אותי ורוצה בי, אומר רבנו שזה הראשי תבות של אלול כידוע, כי זה סוד התשובה!

עולם כמנהגו נוהג... הנסיונות והנפילות לא הלכו לשום מקום...

אלול! אורה של התעוררות עצומה, יכול אדם לשבת לשמע שיחה נפלאה המחדירה בו התעוררות עצומה, חשק ורצון, ממש עד בטול הבחירה מרב שהתעלה מהדבורים המעוררים, והנה הוא יוצא אל הרחוב, ומוציא את עצמו מול המציאות שעדיין עולם כמנהגו נוהג... הנסיונות והנפילות לא הלכו לשום מקום...

רבנו הקדוש גלה לנו למוד נפלא על סודו של חדש אלול, איך שאדם יכול להכין לעצמו פירות למטה, שממל נפילה שהיא לא ישבר כלל, למודים קדושים כאלו שיראו לו איך לאסוף את עצמו לחזר אל השם יתברך מחדש:

// שתי כוונות

כל הסוד של חדש אלול הוא להיות בקי בדרך התשובה: "בקי ברצוא, בקי בשוב" איך להתקדם ואיך ללכת אחורה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ו'), אתה רוצה לזכות לחזר אל השם יתברך? אתה צריך לדעת את שתי הכוונות האלו, אף אחד לא יקנה רכב שרק ההלוקה לנסיעה קדימה עובד בו, אין אחורה, רכב שלא יכול להסתובב אחורה לא יביא אותך ליעדך, כן הוא ברוחניות ממש, אתה רוצה להתחדש תמיד בכל הענינים? תבקש "רבונו של עולם אני רוצה להיות ערליכע איד איש כשר באמת!" ובאותו

מה יש להתוכח?

היה אחד מאנשי שלומנו בשם ר' ישראל מטירנוויצא ז"ל, שהיה יהודי דבוק בהקדוש ברוך הוא. והיתה בעיר טעפליק מחלקת בין אנשי העיר שהיו חסידים אחרים, והיו וכוהים סוערים מאד, יום אחד התנישו בדעתם, שיביאו את ר' ישראל הנ"ל, שיישר את ההדורים וישיב בין הצדדים. ותכף כשבא, כל המתנגדים הקיפוהו בשאלות, ענה ואמר להם בתמימות: "מה יש לנו להתוכח? הלא הרבי שלכם רוצה שתתקברו להקדוש ברוך הוא ותלמדו תורה, הרבי שלנו גם כן רוצה שנתקרב להקדוש ברוך הוא ונלמד תורה, אזי באו נדבר מנקה זה: הקדוש ברוך הוא מלא כל הארץ כבודו, הקדוש ברוך הוא נמצא פה, וצריכים לדבר עמו, ולשיח בינו לבין קונו, ולדבר אליו בשפת האם", וישבו כלם בפה פעור, כי אף פעם לא שמעו דבורים כאלו, ושקחו כבר מהוכחות, ואחר כך החל לדבר עמהם מסדר דרך הלמוד, איך שצריכים ללמוד תורה, ורבנו ז"ל גלה לנו, שכל אחד יכול ללמוד תורה, ואפילו אדם אומר שאין לו ראש טוב, אם רק יקום דברי רבנו ז"ל (שיחות הר"ו, סימן ע), לבסוף יפתח מחו ודעתו, ויכנס בו חמירו דאורייתא. והסוף היה, שכל אנשי העיר דשם התקברו לרבנו ז"ל.

נמצא, שאין צריך להכנס בוכוחים אם הדרך שלך אמת או לא, אלא רק לדבר מנקדת האמת, שאלו דבורי רבנו ז"ל.

אשר בנחל מכתב זקנו

// מדוע צריך קללה?

את המפתח ללמודים אלו אנו מוצאים בפרשת השבוע: הקדוש ברוך הוא אומר לנו: "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה", אפשר לשאל, מדוע צריך בכלל קללה - נפילות ונסיונות? תביא לי רק ברכה! רק שבשבייל שתדע מהי ברכה לכו יש כאן גם קללה, לפני כל עליה מכרח שתהיה ירידה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כב), נותנים לך גם טעם את טעמה המר של נפילה מעבודת השם, לראות מהו חשק, כדי שתדע להעריך את האור והנעם שיש למי שדבוק בו יתברך. עכשו זה כבר ספור אחר לגמרי, רק שיהיה לך שכל לא לברח, מפל נפילה, מהמקום הכי נמוך שרק נפלת לשם, תרוץ חזרה אליו יתברך!

(מתוך אשי ישראל ראה תשכ"ג).

אנשי שלומנו מעולם לא אמרו לאחר מה לעשות, רק עזרו אותו על תפלה והתבודדות, ושיחה בינו לבין קונו, וזה כבר יגלה לו מה לעשות, כי מי שמרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך, נזדכך לו המחזין והכליות, וידע לתן עצה לנפשו. (אשר בנחל זקל"ג)

זיכור אמת

פֶּתַח עֵינֶיךָ וְרֹאֵה!

בעזרת ה' יתברך,
יום 1 ערב שבת קדש לסדר ראה
כ"ד מנחם אב התשפ"ג

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו
אל כל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל
עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר
ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכנתו תמיד.

השבוע קורין את פרשת ראה, והוא
שבת מברכים ראש חדש אלול, חדש
התשובה, והשם של הפרשה הוא שם של
פתיחת עינים, ראה! פתח עיניך וראה! ראה
את עצם יפי הבריאה ואת כל החסדים
והרחמים שהשם יתברך עושה עמנו בכל
עת, ראה איך הקדוש ברוך הוא קורא לנו
להתקרב אליו, ראה איך הקדוש ברוך הוא
מבקש אותנו שנפתח את פנו לדבר אליו
ושנבקש ממנו כל מה שאנחנו צריכים, ואם
נזכה לפתח עינינו אפלו מעט נזכה לראות
דברים מאד יפים וכל החיים שלנו ישתנו
לטובה ונחיה חיי גן עדן בעולם הזה מעין
עולם הבא.

ועקשו בהתקרבות ימי אלול הקדושים
הוא הזמן הכי מכשר לזה, כי כלנו רוצים
לתקן ולשפר את כל מה שחסרנו במשך
השנה שעברה, וכלנו מצפים לקבל שנה
טובה ומברכת הן ברוחניות והן בגשמיות,
ועל כן חובה עלינו לפתח את עינינו לראות
את חסדי ה' ולהודות לו יתברך על הכל,
ובדרך זה נזכה לקבל עוד רחמים וחסדים
בלי שעור וסוף, ותהיה לנו שנה מלאה כל
טוב, בריאות שלמה בגוף לב ונפש, שנת
אשר עשר וכבוד, שנת גאולה וישועה.

המאחל לכם שבת שלום ומברך וחדש טוב
ושמח!

יחזק משה סריג

האם מתר להתפלל בשבת וחג תפלות אישיות?

לכבוד הרב שלום. האם בשבת וחג מתר להתפלל תפלות אישיות
לזווג, לרפואה, לשמחה וכדומה, חוץ מהתפלות בבית הכנסת?

תשובה

הדבקות שהיה לו בו יתברך, רואים
מכל זה שיש מי שאצלו תענוג הבכיה
בשבת בעת תפלתו זה הענג שבת שלו.

ולכן בודאי שבשבת אז הזמן לבקש

בעזרת השם יתברך, יום ה' לסדר וישלח
י"א בטלו התשע"ד

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את
מכתבך.

עליך לדעת שבשבת
מאיר האור אין סוף ברוך
הוא בגלוי רב ונפלא מאד,
בלי שום לבושים, מה
שאין בששת ימי השבוע,
ולכן בשבת זה הזמן הכי
טוב לבקש ממנו יתברך
כל מה שהוא צריך -
הן בריאות, הן זווג, הן
פרנסה, כי השיחה בינו
לבין קונה בשבת זה דבר

גדול מאד מאד, וחכמינו הקדושים
אמרו (מדרש אנדה) רבי עקיבא היה בוכה
בתפלתו בשבת, כי זה היה לו התענוג
הכי גדול שיכול לבקש ממנו יתברך
כל מה שצריך, ואמרו שהיה אומר
שיר השירים עם בכיות עצומות מרב

על הכל, כל מה שצריכים, אבל העקר
שהבכיה תהיה מרב שמחה, כמו
שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"י חלק א' סימן
קע"ה) עקר מעלת הבכיה הוא כשהיא
מחמת שמחה וחדוה. ואפלו החרטה
טוב מאד שתהיה מחמת שמחה,
שמרב שמחתו בהשם יתברך, הוא

צוֹדֵק עַד

הַרְגַּע הָאַחֲרוֹן

מחלקת או מריבות! אשה שרוצה שבעלה תמיד יחפש בחכמה איך להסתדר ולוותר, סוף כל סוף זה ישפיע עליה, אם אדם יהיה דגמא כזו - **היא גם תלמד את המלאכה הזו.** (מדברים מהבעל כי הוא זה שצריך לבנות את הבית, אבל לפעמים האשה היא זו שצריכה לנהל בחכמה זו).

זה ענין חדש אלול זה ההכנה לראש השנה! לעשות הכל שהבית יהיה מקום גן עדן, מקום קדוש בו מחנכים בשמחה, לא דוחקים. איני יודע אם בדורות הקודמים היה פועל חנוך ביד קשה, **מכל מקום בדורותינו בודאי לא זו הדרך!** זה פשוט שחנוך הילדים זה רק בדרך של אהבה ושמחה, וההורים צריכים להיות דגמא לזה, אם יש בין ההורים מחלוקות ומריבות, ה' ישמור, מה רוצים אחר כך מהילדים? הם רואים בדיוק מה שקורה והם מחקים זאת, כמה אדם צריך להתגבר על עצמו ולוותר ולהתפשר על כל מה שאפשר.

תחלה זה בודאי בשביל טובתך בעצמך, שלא תהיה שרוי במחלוקות ומריבות, אבל גם אם תטען: "לבסוף אעשה תשובה ואתפא", אבל הילדים מקבלים צלקת, ה' ישמור, שקשה מאד מאד לרפא אותה, **חבל שישאר אצלם לכל החיים מה שהם ראו.** ילדים צריכים לראות רגע, שמחה, כבוד בבית, זה החנוך!

יש אנשים שהם שתלטנים, כופים את רצונם על האחר, כל הממנה היא להוציא את הרצון העצמי שלהם וכו', שמענו אין ספור פעמים ממוהרא"ש ו"ל: הס"מ הוא במקספר 40-60, רומז לאי שוי, אחד יותר מהשני, זו טמאת הס"מ שרוצה להרס את שלום ביתו של האדם, רחמנא לצלן.

מרבנו קבלנו אחרת, שמו של רבנו מתחיל בנ' ונגמר בנ'... גם שמו של רבי נתן, ההפך מהס"מ, שבני הזוג יודעים: "אנחנו שנינו בידי הקדוש ברוך הוא", אם יש איזה ענין - אנחנו צריכים להחליט יחד, מתר לאדם לומר: "אשתי, נראה לי שכן צריכים לעשות, מה את אומרת?", זה נקרא נ' נ', השתוות.

כך יכול להיות בית בריא ושלם, זו נקראת מציאת הזוג אמיתי, שאדם יודע שצריך לעבד ולהשקיע כל פעם מחדש, אין דרך אחרת.

חדש אלול הוא זמן מסגל למציאת הזוג, כך מביא רבנו ו"ל (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן פו), הענין של מציאת הזוג הוא לא רק פעם אחת, כששוכרים צלחת, זו היא רק ההתחלה... **"מציאת הזוג" היא עבודה שלמה במשך כל החיים, שצריך להשקיע בעבודה זו, שתהיה תמיד אצלו מציאה חדשה, עכשו מצאתי ומתחיל לחיות מחדש ממש.**

יודע בעולם שהרמז של חדש אלול זה "אני לדודי ודודי לי", אני אל הקדוש ברוך הוא, והקדוש ברוך הוא כפיכול בשבילי, **זה גם היסוד בבית! שצריך תמיד לראות שתהיה אחדות כזו, אני לדודי ודודי לי.**

כל כך הרבה תורות יש לנו מרבנו ו"ל, שגלה לנו את הסגלות והמתנות שאפשר לזכות בהן בחדש אלול, אחד הדברים שמביא רבנו (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן קמא) שבחדש אלול מתקנים: "ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך" (דברים ל, ו), על פסוק זה אומר התרגום: ויעדי ה' אלקיך ית טפשות לבך - בחדש זה הקדוש ברוך הוא יסיר את הטפשות מהלב שלך.

מוהרא"ש היה תמיד חוזר על המאמר: "תהיה חכם ואל תהיה צודק", **כשאתה רוצה להיות צודק - אתה טפש גדול...** כמה עלינו לקבל ולהכניס את הלמוד הזה, להיות חכמים.

מוהרא"ש היה ממחיש זאת במשל שהוא צחוק מכאיב: אדם שנוסע על כביש מהיר, ופתאום ממולו מגיע רכב במהירות, בתוך המסלול שלו רחמנא לצלן.

אדם חכם ימהר לפנות את המסלול מפני אותו רכב, אבל האדם ה"צודק" יאמר: "הוא נכנס למסלול שלי! איזו חצפה! אני אראה לו מה זה..." אתה תראה לו? ה' ישמור... לבסוף יהיה כתוב על המצבה: "היה צודק עד הרגע האחרון", **היש טפשות גדולה מזו?**

כמה צריך את הלמוד הזה, וביותר בבית, שצריך ממש כחכמת שלמה, גם אתה יודע במיליון אחוז שבענין מסים אתה הצודק, לא צריך ראיות, זה פשוט כך, אבל המציאות היא שהיא חושבת אחרת, אם תתעקש להיות הצודק, גם עליך יוכלו לכתב "היה צודק..." אבל תמצא את עצמך ללא בית, הומלס צודק...

תהיה חכם, מעשה הכל שיהיה שלום ואהבה, שום

מתחרט ומתגעגע מאד על שמרד נגדו בימים הראשונים, ומתעורר לו בכיה מחמת רב השמחה, וזה עקר מעלת הבכיה, שתהיה מחמת שמחה, וזה בכיה הוא ראשי תבות בשמך יגילון כל היום (תהלים פ"ט) שעקר הבכיה שתהיה מחמת שמחה בשמו יתברך, כי בכיה הוא מתעורר ממש ס"ג, שהוא בבניה, ועל כן בכיה בגימטריא המלוי של ס"ג כמובא בכתבי הארז"ל, הינו שהתעוררות הבכיה תהיה משמחה כי בינה לבא כמו שכתוב "הלב מבין", ועקר השמחה היא בלב, כמו שכתוב (תהלים ד) "נתת שמחה בלב", ומשם צריך שתהיה התעוררות הבכיה, ועל ידי זה נמתק הבכיה.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שתהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפנה תשכיל ותצליח.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

073.388.6
605.477.4445

שמע! שְׁעָרֵי הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים

// תשובה לכל הדורות //

בְּחֹדֶשׁ אֱלֹל נִתְּנָה הָאֲמִשְׁרוֹת לְכָל אֶחָד
לְשׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלִתְקַן אֶת
כָּל מַה שֶּׁעָבַר עָלָיו בְּכָל הַשָּׁנָה.

כִּי בְּרֹאשׁ-חֹדֶשׁ אֱלֹל עָלָה מִשְׁה־רַבֵּנוּ לְהַרְ-
סִינִי וְשָׁהָה שָׁם אַרְבָּעִים יוֹם - עַד יוֹם-הַכְּפוּרִים,
וּפָעַל סְלִיחָה עַל חֲטָאֵי-הָעָגֹל שֶׁהָיָה כָּלֹל
מִהָעוֹנוֹת הַכִּי חֲמוּרִים: עֲבוּדַת זָרָה, גְּלוּי־עֲרִיּוֹת
וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים, וְהִתְרַצָּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּמַחַל
לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְעַל-כֵּן נִקְבַּע חֹדֶשׁ אֱלֹל לְחֹדֶשׁ
הַתְּשׁוּבָה לְכָל הַדּוֹרוֹת, וְבוֹ יִכּוֹל אָדָם לִתְקַן
אֶת הַכֹּל, אֲפֹלוּ אִם נִכְשַׁל בַּחֲטָאִים הַחֲמוּרִים
בְּיוֹתֵר - מִקְבָּלִים אוֹתוֹ.

// פתיחת ההיכל //

מֵרֹאשׁ-חֹדֶשׁ אֱלֹל עַד יוֹם-הַכְּפוּרִים נִפְתָּחִים
שְׁעָרֵי הַשָּׁמַיִם כְּמוֹ שֶׁבִּעֵת פְּתִיחַת הַהֵיכָל כְּאִשֶּׁר
מוֹצִיאִים אֶת הַסִּפְר־תּוֹרָה בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, שֶׁהוּא
עַתָּה רָצוֹן גָּדוֹל מְאֹד בְּשָׁמַיִם כְּמוֹכָא בְּזֵהר הַקָּדוֹשׁ
(נִקְהַל רו"ע א) - אוֹתוֹ דָּבָר נַעֲשֶׂה מֵרֹאשׁ-חֹדֶשׁ אֱלֹל
עַד יוֹם-הַכְּפוּרִים, שְׂאֵז הוּא 'פְּתִיחַת הַהֵיכָל'
אַרְכָּה שֶׁל אַרְבָּעִים יוֹם, וְנִפְתָּחִים הַמְקוֹרוֹת
שֶׁל שְׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַרְחֻמִּים, וְאֲפָשֵׁר לִבְעַל
בְּאוֹתָהּ עַתָּה אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לְבוֹ לְטוֹבָה, הָעֹקֵר
שִׁיחֹר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּפְתַח אֶת פִּיו לְדַבֵּר
עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיִבְקֹשׁ סְלִיחָה מִחִילָה וְכִפְּרָה עַל
כָּל מַה שֶּׁעָשָׂה כָּל הַשָּׁנָה.

// התשובה תלויה בדבור //

עֹקֵר הַתְּשׁוּבָה תְּלוּי בַּדְּבוּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְכִמּוֹ
שֶׁאֲמֹר הַנְּבִיא (הוֹשֵׁעַ יד, א): "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים
וְשׁוּבוּ אֵל ה'", וְאֲמֹרִים עַל זֶה חֲכָמֵינוּ קְדוֹשִׁים
(שְׁמוֹת רַבָּה לז, ד): 'אֵינִי מִבְּקֹשׁ מִכֶּם אֲלָא דְּבָרִים,
אֲפֹלוּ עִמָּד אָדָם בְּשׁוֹק וְחִרָף וְגִדְף כָּלפִי מַעֲלָה,
אִם יִבְקֹשׁ מִמֶּנִּי מִחִילָה, אֲנִי אֲמַחֵל לוֹ'. עַל-כֵּן
עֲבֹשׁוּ בַּחֹדֶשׁ אֱלֹל הַזֶּמֶן מִסְּגֵל מְאֹד לְפָרֵשׁ
כָּל שִׁיחֹתוֹ לִפְנֵי יִתְבָּרַךְ בַּתְּמִימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת
מְמוּרָה, וְלִבְקֹשׁ מִחִילָה עַל הַכֹּל.

(קוֹנְטֵרס יְחֻדֶּשׁ אֱלֹל מֵאִיר וְשִׁמְחָה)

יָמִים לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
בְּכִדִּי שִׁיגִיעַ לְשֵׁם בְּדִיקָה
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְהִתְפַּלֵּל כְּאֵן - כֶּף תִּקַּח לַעֲצֻמָּה
סִגְוֹר טוֹב - רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ שְׁפֹעֵל
דְּבָרִים גְּדוֹלִים לְמִי שִׁיחֹר וְאֲצֹלוּ,
וְנִתְפַּלֵּל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה זֶה שִׁיחֹרוֹ כָּל
הַבְּנִיִּים לְאִבְיָהֶם". וְעוֹד הַמְּשִׁיד וּבִלְבָּה עִמּוֹ זְמַן
מִה בְּשִׁיחָה בְּהַקְשִׁיב וְהַעֲרִיף עַל הַיְּהוּדִי
טָלְלִי חֲזוֹק וְנִחָם, כְּשֶׁלֹּא חָרַח מִכֵּן פֶּנֶה לְאִנְשֵׁי
שְׁלֹמֹנוּ וְאָמַר: "לְהַקְשִׁיב לַיְּהוּדִי הוּא גַם כֵּן
חֶסֶד גָּדוֹל".

תְּקוּפָה קִצְרָה לְאַחַר אוֹתוֹ רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
שֶׁעָבַר בְּהִתְעוֹרְרוֹת וּבְדִבְקוֹת וְהִתְקַשְּׁרוֹת
גְּדוֹלָה אֶל רַבֵּנוּ ז"ל, בְּבִכְיָה וְשִׁמְחָה,
הַגִּיעַ הַיְּהוּדִי בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה לְבִשְׁר:

"רָצוֹן יִרְאִיו יַעֲשֶׂה, בְּתִי, בַּעֲלָה
וְיִלְדֶּיהָ קִבְּלוּ אֶת הָאֲשׁוּרִים הַמִּיֻּחָלִּים!
הִנֵּה הֵם כָּבֵר בְּדֶרֶךְ לְאַרְצוֹת הַבְּרִית,
לִקְבַּע מִשְׁכָּנָם בְּשִׁכְנוֹת יְהוּדִים יִרְאִים
שׁוֹמְרֵי תוֹרָה וּמִצְוֹת!"

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נַעֲמֹד כְּלָנוּ לְמִשְׁפֹּט
גָּדוֹל, וְהִנֵּה יוֹדַע כְּשִׁישׁ מִשְׁפֹּט חֲמוּר
צָרִיכִים לִקְחַת עוֹרֹף דִּין גָּדוֹל, וְכָל
שֶׁהַמִּשְׁפֹּט יוֹתֵר גָּדוֹל יוֹתֵר מִסִּבָּה,
לִוְקָחִים אֶת הָעוֹרֹף דִּין הַכִּי גָדוֹל, וְאִם נִגְזַר
עָלָיו אִיזָה עֲנִשׁ מוֹת רַחֲמָנָא לְצִלוֹ, אִזִּי
לִוְקָחִים אֶת הָעוֹרֹף דִּין הַכִּי גָדוֹל בְּעוֹלָם, וְאִף
שֶׁזֶה עוֹלָה הוּן תּוֹעֲפוֹת, מוֹכְרִים אֶת כָּל מַה
שֶׁיֵּשׁ לוֹ כְּדִי לְשַׁלֵּם לְעוֹרֹף דִּין, הָעֹקֵר שִׁיחֹר
אוֹתוֹ מִמּוֹת בְּטוֹחַ לְחַיִּים, וְהִנֵּה רַבֵּנוּ ז"ל
הוּא הָעוֹרֹף דִּין הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר, וְהוּא הַכְּרִיז
(ח"י מוֹהֲרָ"ו סִימָן ת"ה): הָרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא
חֲדוֹשׁ גָּדוֹל, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדַע שְׂאִין הַדְּבָר
הַזֶּה בִּירֶשָׁה מֵאֲבוֹתֵי, רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נָתַן
לִי זֹאת בְּמִתְנָה, שְׂאִי יוֹדַע מִהוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
לֹא מִבְּעִיָּא אֲתָם כְּלָכֶם, בְּוֹדֵאֵי תְּלוּיִן בְּרֹאשׁ
הַשָּׁנָה שְׁלִי - אֲלָא אֲפֹלוּ כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ תְּלוּי
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי.

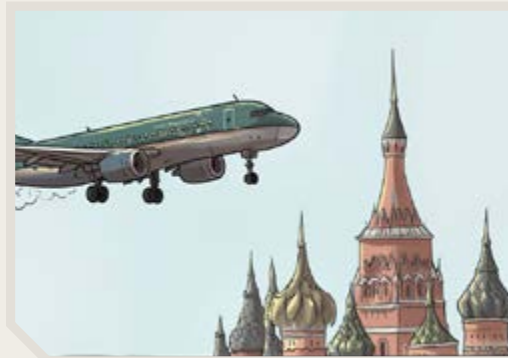
מִי שֶׁשָּׁכַל בְּרֹאשׁוֹ - לֹא חוֹשֵׁב פְּעָמִים,
כָּבֵר יַעֲשֶׂה פְּרִטִּים, וְיִתְפַּלֵּל שִׁיחֹרָה לְעֹבֵר עַל
כָּל הַמִּנְיָעוֹת וְלִבּוֹא לְחַיִּים וּלְשִׁלּוֹם לְקַבּוּץ
הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, וְיִזְכֶּה שֶׁרַבֵּנוּ ז"ל הִיָּה
הָעוֹרֹף דִּין וּמִלִּיצ יֵשֶׁר בְּעִבּוּרוֹ, יִתְקַן אֶת
נִשְׁמָתוֹ וְיַפְעֵל בְּעִבּוּרוֹ שָׁנָה טוֹבָה וּמִתּוֹקָה
שְׁמוּרָה מִכָּל מִינֵי רַע.

(יְמֵי מוֹהֲרָא"ש תַּשְׁמ"א סִימָן א)

בְּשִׁכְנוֹת הַיְּשִׁיבָה הַקָּדוֹשָׁה "מִתְיַבְּתָא
הִיכַל הַקָּדוֹשׁ" בְּבִרְקוֹלִין, הַתְּגוּרָה יְהוּדִי עוֹלָה
מִרוֹסְיָה, אִישׁ תָּם וּפְשׁוּט מְאֹד, מִבְּמִבְטָא רוֹסִי
כְּבֹד הַצִּטְרָף לְתַפְלוֹת הַחֲמוּת, כְּשֶׁהוּא בְּקָשִׁי
רַב אֲמֹר אֶת הַמּוֹלִים לְאֵט לְאֵט, פֶּה וְשֵׁם
נִצְפָּה הוּא מִצִּטְרָף לְשִׁיחָה, לְשַׁעֲוֹר בְּסִפְרֵי
רַבֵּנוּ ז"ל, כְּשֶׁעִינִי עוֹקְבוֹת בְּצִמְאֻן אַחֵר
הַתְּהַגּוֹת וְדִבּוּרֵי אִנְשֵׁי שְׁלֹמֹנוּ.

בְּמִשְׁוֹף זְמַן מִסִּים, לְקִרְאָת רֹאשׁ הַשָּׁנָה
שֶׁל שָׁנַת תַּשְׁמ"א, שָׁם לֵב מוֹהֲרָא"ש שֶׁדִּאֲגָה
אוֹפֶפֶת אֶת הָאִישׁ, רוּחוֹ נִמּוּךְ מִשְׁהוּ מִשְׁאָר
הַיָּמִים.

הַסִּבָּה שֶׁהִכְבִּידָה עַל לְבוֹ הִיָּתָה הָעִבְרָה
שֶׁבָתוֹ, יַחַד עִם בַּעֲלָה וְיִלְדֶּיהָ, נִשְׁאָרוּ בְּבִרִית

הַמוֹעֲצוֹת דָּאז, מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שֶׁל רוֹסְיָה
הַקוֹמוּנִיסְטִית, בְּאוֹתָם יָמִים לֹא הָיָה קֹל בְּכָלֵל
לְקַבֵּל אֲשׁוּר יִצְיָאָה מִבֵּית הַכְּלָא הַסּוֹבֵי־טִי
הַגָּדוֹל, הוּא דָּאָג שְׂמָא הָקַר הָרוֹחֲנִי הָרוֹסִי
יִקְפִּיא אֶת לִבָּם הַיְּהוּדִי, וְהֵם יִשְׁתַּקְּעוּ שָׁם,
רַחֲמָנָא לְצִלוֹ.

בְּאַחַת הַלֵּילוֹת, לְאַחַת תַּפְלַת עֲרִבִית
וְרוֹקוּדִים כְּנֶהוּג, נִגַּשׁ אֵלָיו מוֹהֲרָא"ש
בְּהִתְלַהֲבוֹת עֲצוּמָה:

"ר' מִשֶּׁה, אִזִּי אִיָּהָר וְעַתָּה דְּאֻוְעִנְעֵן דָּא
רֹאשׁ-הַשָּׁנָה, הָאֵט אִיר אֲיִיעֵר אֲיִידַעִם מִיט
אֲיִיעֵר טְאָקְטֵר דָּא דַּעִם יָאָר' - אִם תִּתְפַּלְלוּ
כְּאֵן בְּרֹאשׁ-הַשָּׁנָה, בְּקַבּוּץ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל
שְׁנִימִים כְּאֵן (מַחֲסֵר הָאֲפִשְׁרוֹת בְּאוֹתוֹ שָׁנִים לְהִיּוֹת עַל
צִינּוֹ הַקָּדוֹשׁ), בְּשָׁנָה זֹאת יִבּוֹאוּ בְּתִמָּם וְחִתְּנֵכֶם!"

בְּאַחַת נִשְׁתַּנּוּ פָּנָיו שֶׁל הָאִישׁ לְשִׁמְחָה
גְּדוֹלָה, הוּא רָץ לְבֵיתוֹ וּבִשְׁר לְאִשְׁתּוֹ אֶת
הַהִבְטָחָה שֶׁזֶה עִתָּה קִבֵּל.

כְּעָבַר כְּמָה יָמִים, שְׂאֵל הָאִישׁ בְּעִצָּת
מוֹהֲרָא"ש מִתִּי לְשַׁלַּח אֶת בְּקִשְׁתּוֹ רִשְׁיוֹן
הַיִּצְיָאָה, וּמוֹהֲרָא"ש נִעֲנָה לוֹ: "שְׁלַח זֹאת כְּמָה